

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2494/2019
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића, Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Данијела Златановић, адвокат из ..., против тужених: АД „ББ“ ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и АД „ВВ“ Београд, одлучујући о ревизији туженог АД „ББ“, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 633/19 од 05.04.2019. године, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог АД „ББ“, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 633/19 од 05.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизије туженог АД „ББ“, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 633/19 од 05.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2675/17 од 19.11.2019. године, ставом првим и другим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности тог суда, па су тужени солидарно обавезани да тужили плате накнаду трошкова исхране у току рада за период од децембра 2014. до 31.08.2015. године, док је ставом трећим изреке обавезан тужени АД „ВВ“ да тужили самостално плати накнаду трошкова исхране у току рада за период од септембра 2015. до марта 2017. године, а све у појединачним месечним износима и са припадајућом законском каматом, ближе одређеним ставом другим и трећим изреке. Ставом четвртим изреке тужени су солидарно обавезани да тужили плате наканду за регрес за коришћење годишњег одмора за период од децембра 2014. до 31.08.2015. године, а ставом петим изреке тужени АД „ВВ“ је обавезан да тужили самостално плати накнаду за регрес за коришћење годишњег одмора за период од септембра 2015. до марта 2017. године, све у појединачним месечним износима и са припадајућом законском каматом, ближе одређеним ставом четвртим и петим изреке. Ставом шестим изреке тужени су обавезани и да тужили солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 88.506,02 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате, док је ставом седмим изреке одбијен захтев

тужиље у делу којим је тражила законску затезну камату на досуђене трошкове поступка почев од пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 633/19 од 05.04.2019. године, жалбе тужених су одбијене, као неосноване и првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу и у делу којим је одбијен приговор стварне ненадлежности.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени АД „ББ“ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати неисплаћених накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев тужиље основан, а да су тужени солидарно обавезни да му плате тражену накнаду. Врховни касациони суд налази да је побијана одлука донета у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужиље на исплату тражених накнада и о њиховој висини, као и о солидарној обавези тужених за потраживања настала до септембра 2015. године, односно до почетка рада тужиље код послодавца следбеника, односно код туженог АД „ВВ“, по закљученом уговору о раду. Уз ревизију јесу достављене одлуке којима је одбијен захтев тужилаца у односу на исте тужене, али пресуда Врховног касационог суда Рев2 205/2015 од 25.02.2015. године, као и одлука Уставног суда Уж 2779/09 од 08.09.2011. године, не представљају одлуке донете у истој правној ствари и у истом чињеничном стању, с обзиром да је наведеном одлуком Врховног касационог суда одлучено о накнади зараде за сменски рад, а одлуком Уставног суда о праву на накнаду за исхрану и регрес запослених у МУП-у, код којих је ово право регулисано другим посебним законом и на другачији начин у односу на запослене код тужених. Остале одлуке нижестепених судова које су достављене уз ревизије, а које се односе на исти вид тражене накнаде, не представљају доказ о неуједначеној судској пракси, с обзиром да нису достављени и докази да су у наведеним предметима одбијени ванредни правни лекови - ревизије, изјављене против правноснажних судских одлука којима је одлучено на другачији начин у односу на одлуку у овој правној ствари.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о

ревизијама тужених, као о изузетно дозвољеним, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за исхрану и регреса, поднета је 26.12.2017 године, а побијана вредност правноснажне пресуде је 145.301,21 динар, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог АД „ББ“ недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић